

Adam a Eva

Karel Šiktanc (úvod skladby /1968/)

Byl Den.
A byla Noc.
A Země byla nesličná
a pustá.

„Kdo jsi?“

křičel jí do tváře,
jak by měl úzkost,
že se mu jen zdá.
A déšť mu zalil ústa.
Neb

stála voda vzpřímená
nad dějstvím ryb jak šestý prst.
A nikde prám. A nikde chrám.
A neslyšeti Boha.

„Jsem Eva.“

řekla, tišeji než les.
A zeměplazi metli vřes.
A pod Světem, jenž vířil tmou,
se třásla muří noha.

Bil zvon.

A kvetl hadí mord.
Obrátil kapsy naruby
a kladl před ní střep a nůž
a peří na hromádku.

„Jsem Adam!“

křičel na lesy.
A mraky šly jak procesí.
„Jsem Adam! Vše se začíná
a končí od začátku!“

Smutně se smála.

Žal i vděk
jak vydražený nábytek
v ní mrtvě ležel – naskládán
až po poslední vrásku.

Klekl jí k nohám.

Zaklálá tmou,
skryla ho sama před sebou.
A Bůh si vzdychl – neviděn –
byv stvořiv pozdní lásku – – –